

ק"פ 63843/05/16 - גיל שולין נגד שלמה אביטל

בית משפט השלום בחיפה

11/7/2017

ק"פ 63843-05-16 שולין נ' אביטל

בפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

הקובל

נגד

הנאשם

גיל שולין באמצעות ב"כ עוה"ד מ. כרמל ו/או ד. אסלנוב

שלמה אביטל באמצעות ב"כ עו"ד ס. איליה

הכרעת - דין

בפתח הכרעת הדין הנני מודיע, שהחלטתי לזכות את הנאשם מכל המיוחס לו באישומים השני והרביעי, וזאת מחמת הספק, והחלטתי להרשיעו במיוחס לו באישום השלישי.

כתב הקובלנה

1. הנאשם והקובל גרו בשכנות, יחד עם משפחותיהם, בחיפה. ביום 31.5.16 הוגשה כנגד הנאשם קובלנה שכללה ארבעה אישומים, ובהמשך **נמחק האישום הראשון**. כל אחד משלושת האישומים שנותרו מייחס לנאשם ביצוע עבירה שעניינה תקיפה סתם - עבירה על סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1979 (להלן: "החוק").

2. **האישום השני**, מתייחס לתאריך 20.5.14 שעה 20:00, וכנטען, החנה הקובל את רכבו בשד' סיני בחיפה, לפתע הגיח הנאשם עם רכבו, חסם את רכבו של הקובל, יצא מרכבו, קילל ואיים על הקובל, ניגש אל רכב הקובל, פתח את דלת הנהג, תפס את הקובל בחולצתו, הוציאו וגרר אותו בכוח מתוך הרכב. במהלך מעשיו של הנאשם נחבל הקובל בראשו ממשקוף הרכב. לאחר האירוע הגיש הקובל יחד עם אשתו, ביום 29.5.14, צו למניעת הטרדה מאיימת. נטען, שהנאשם גרם לחבלות בראשו, וחנק סביב צווארו של הקובל.

בהתאם לאישום השלישי, ביום 11.12.14 הוצא צו הדדי המאריך צווים קודמים של בית משפט בחיפה, עד תאריך 27.5.15. נטען, כי בתאריך 27.3.15 תוך כדי שיחה בין הקובל לדייר אחר בבניין בקומה שנייה, הגיע הנאשם בריצה מכיוון קומת הכניסה, התנפל על הקובל באמצעות דחיפות, אגרופים, מכות וצעקות, תוך שהוא מאשים את הקובל בתקיפת בתו של הנאשם. נטען, שהנאשם תפס את ידו השמאלית של הקובל, בזמן שהחזיק מכשיר סלולרי, והפיל את המכשיר, במטרה למנוע מהקובל מלתעד את מעשי הנאשם. עוד נטען, שהנאשם כופף את האצבע של הקובל וגרם לו לחבלה ולאדמומיות. עוד נטען, שהקובל הגיש תלונה במשטרת חיפה ביום 29.3.15 בשעה 21:00, אך המשטרה סגרה את התיק.

בהתאם לעובדות **האישום הרביעי**, ביום 24.3.15 תקף הנאשם את הקובל באגרופים ונתן לו מכות בחזה,

עמוד 1

וכתוצאה ממעשי הנאשם הוטח הקובל על עמוד הבניין. כאשר ראה הנאשם כי הוא לא מצליח להתסיס את הקובל, כך נכתב, החל להטיח בו האשמות, כגון: "פדופיל", "מתחיל עם ילדות קטנות". למשמע דברי הנאשם ברח הקובל לביתו ושמע את הנאשם מקלל ומגדף. הקובל הגיש תלונה במשטרה, וזו נסגרה.

3. ביום 6.12.16 כפר הנאשם בכל המיוחס לו, הכחיש שהאירועים התרחשו, טען בנוגע לאישום השלישי שהקובל הוא שתקף אותו, ובנוגע לאישום הרביעי טען שלא היה במקום באותה העת.

4. מטעם הקובל העידו הקובל ואשתו והוגשו 5 מוצגים; מטעם הנאשם העידו הנאשם, אשתו ועד נוסף, והוגשו 23 מוצגים.

5. בנוגע לרקע לסכסוך - הקובל והנאשם היו שכנים והתגוררו ברחוב הצלפים 14 בחיפה, כאשר הקובל התגורר בקומה הראשונה מתוך שלוש קומות, והנאשם התגורר בקומה השלישית. הקובל טען כי הסכסוך ביניהם נבע מסכסוך על תמ"א 38, בעוד שהנאשם טען כי הסכסוך נבע מכך שהקובל "סולק מהוועד".

אישום שני

עדות הקובל

6. הקובל תיאר את האישום השני מיום 20.5.14, כדלקמן (עמ' 7 שורות 18-2):

"באותו יום שעה 20:00 בערב, הגעתי לרחוב סיני כדי לראות בית אבות להורי אשתי שהם לא תושבי הארץ, הם גרים בסקנדינביה ואשתי רוצה שיגורו קרוב אליה. רחוב סיני קרוב אלינו. באותו אזור יש 4-6 בתי אבות. הם ביקשו שאבדוק מקום מבחינת נגישות ונוחיות ולהביא להם את האפשרויות. בשעה 20:00 הגעתי לרחוב סיני, חניתי את הרכב בצד שמאל. תוך כדי שאני בודק את האזור והסביבה, משום מקום הגיעה אשתו של שלמה אביטל, קפצה מצד שמאל של רכבי, בעטה בי מצד שמאל של הרכב מצד החלון, רצה לחזית הרכב, נעמדה או נשכבה על מכסה המנוע (מדגים), אמרה אתה לא זז מפה בצעקות נוראיות, אחרי כמה שניות שלמה אביטל הגיע עם רכבו מצד ימין, חסם אותי, יצא מהרכב, תוך כדי יציאה איומים, צעקות, קללות, הגיע לדלת הנהג, פתח את דלת הנהג בצורה אגרסיבית ואלימה, צעקות וקללות, הוציא אותי מהרכב ותוך כדי יציאה קיבלתי מכה בראש, המשיך בצעקות עלבונות ואיומים ואחרי כמה דקות הגיע שוטר שעבר במקרה ברחוב שם. השוטר שאל לפשר מה קורה שם, הסברתי לו מה עשיתי שם והראיתי לו סרטון שהיה לי בטלפון לגבי שלמה אביטל שהיה בחדר מדרגות, אמר הבנתי את העניין ותבוא מחר לתחנה להגיש עדות ובזה זה נגמר. שמו של השוטר זיו אריאלי.

ש. כשהוא משך אותך מהאוטו מה קרה?

ת. כשהוא משך אותי מהאוטו קיבלתי מכה בראש, באזור עליון של הראש מהמשקוף של כניסה לרכב"

7. ב"כ הקובל טען כי תימוכין למכה שקיבל הקובל ניתן למצוא בפרוטוקול הדיון אחר, שהוגש וסומן נ/9, שם לטענת הקובל בתקיפה זו נחבל בראשו ממשקוף הרכב (נ/9 עמ' 6). עוד נטען שניתן למצוא תימוכין

עמוד 2

בגרסת אשת הקובל, גב' שירלי שולין, שבעדותה בפניי, כפי שזו תובא להלן, סיפרה כי **"היה לו מכה, ראו פה מכה ונפחות, פה בערך בראש (מצביעה). ש. בכמה זמן יש נפחות מרגע המכה? ת. כמה שניות"** (מעמ' 27 שורה 30 עד עמ' 28 שורה 1). ב"כ הקובל טען כי הגם שמדובר במכה שטחית לא הייתה כל הצדקה מצדו של הנאשם לגרור בכוח את הקובל ולהביא למכה האמורה.

8. ב"כ הנאשם בסיכומיו טען כי דבריו של הקובל בעדותו, לפיהם **"תוך כדי שאני בודק את האזור והסביבה, משום מקום הגיעה אשתי של שלמה אביטל, קפצה מצד שמאל של רכבי, בעטה בי מצד שמאל של הרכב מצד החלון, רצה לחזית הרכב, נעמדה או נשכבה על מכסה המנוע..."** כל זאת כשהוא בתוך רכבו, וכדברי ב"כ הנאשם בסיכומיו **"וטרם החנה את רכבו על פי עדותו"**, כל אלה, כך נטען, מנוגדים לגרסתו בתצהיר שהוגש וסומן נ/12. ב"כ הנאשם טען כי בתצהיר זה הקובל לא טען שהותקף ע"י אשת הנאשם, והדבר אף לא נטען ולא יוחס לאשת הנאשם בכתב האישום. כך נכתב בתצהיר (סעיף כד ל-נ/12):

"לפתע, ללא כל אזהרה, לאחר שהייתי בתהליך של חניה בשדרות סיני, הרכב שלי היה מונע ורצייתי לכבות מנוע ולצאת מהרכב לכיוון בית האבות, המשיבה, אשתו-המשיב 1, הגיחה רגלית, מצד שמאל של רכבי למקום הנהג ונשכבה על הרכב וצעקה "אתה לא זז מכאן"

9. בהמשך עדותו הראשית נשאל הקובל **"אמרת שהוא חסם אותך מצד ימין. הוא בא עליך מאיזה כיוון?"**, ותשובתו **"עבר את חזית הרכב והגיע לצד של הנהג, פתח את הדלת באגרסיביות עם רוע בעיניים וראיתי שהוא מת להרוג אותי. הדלת הייתה מצד שמאל שלי"** (עמ' 7 שורות 24-26).

10. הקובל נשאל בעדותו הראשית אם ידע באותם ימים היכן עובדת אשת הנאשם, והשיב כי **"היום אנו יודעים שהיא עבדה באחד מבתי האבות..."** (עמ' 7 שורה 20). בחקירתו הנגדית נשאל הקובל כמה זמן הוא יודע שאשת הנאשם עובדת במקום בו הוא חנה, ותשובתו **"אף פעם לא ידעתי. אני יודע שהיא עקרת בית, אין לה השכלה ואין לה שום חינוך מבחינת סוג של עבודה"** (עמ' 12 שורות 4-5). הקובל אישר שלפני הסכסוך עם הנאשם שררו ביניהם **"יחסים בסדר, טובים, הייתה היכרות טובה, טובה פלוס"** (עמ' 12 שורה 9). בהמשך חקירתו הנגדית הטיח ב"כ הנאשם בקובל שעוד לפני הסכסוך עבדה אשת הנאשם בבית האבות, והקובל עמד על כך כי **"אין לי מושג. אני ידעתי שהיא לא עובדת"** (עמ' 14 שורה 21). ב"כ הנאשם שאל את הקובל **"אם אומר לך שידעת על המשפחה של הנאשם הכל, הייתם חברים טובים. האם לא ידעת איפה היא עובדת?"**, והקובל השיב כי **"לא. גם בתצהיר שלה היא אומרת שרק הגרעין המצומצם שלה יודעים איפה היא עובדת. אני לא הגרעין המצומצם שלה..."** (עמ' 14 שורות 22-25). בהמשך נאמר לקובל ע"י ב"כ הנאשם שהוא ידע שהנאשם אוסף את אשתו ממקום העבודה, ובתשובתו עמד על כך כי **"זה לא נכון. איך יכולתי לדעת. אני לא הגרעין של המשפחה. הוא לא סיפר לי"** (עמ' 15 שורה 11).

11. הקובל הסביר כי הוריה של אשתו מגיעים לארץ פעמיים בשנה, ולשאלה מדוע הם לא הלכו לבדוק בתי אבות, השיב **"אמא שלה בקושי יודעת את השפה כמו שצריך, לא מכירה רחובות. גם אביה לא מכיר כל כך רחובות. ביקשו ממני שאעשה את הבדיקה הזו ומה שמקובל עליי ועל אשתי היה מקובל עליהם"** (עמ' 13 שורות 17-19). לשאלה מדוע הם לא באו אותו להתרשם, השיב **"הם באים לחופש, הראש שלהם לא היה נתון באותו יום ושבוע לבוא לבדוק את כל הפרוצדורה הזו. אמרתי שאני אעשה את**

הבדיקה הזו בשבילם (עמ' 13 שורות 21-22). כשנשאל מדוע אשתו לא הגיעה אותו השיב, שבחלק מבתי האבות היא הייתה אותו (עמ' 13 שורה 28). לשאלה **"למרות שהיא לא עובדת, היא היתה עסוקה בשעות הערב לבוא ולראות את בית האבות"**, השיב כי **"יש שלושה ילדים, זמן של השכבות, האכלות, מקלחות וכדומה"** (עמ' 14 שורה 4).

12. שוכנעתי, שהקובל לא עקב אחרי אשתו של הנאשם, שהרי לא שוכנעתי שהייתה סיבה כלשהי למעקב מעין זה, ואין במעקב בכדי לתרום או לסייע בסכסוך שבין השניים. הקובל העיד בפניי, שהוא ביקש לחפש בית אבות עבור הורי אשתו, ודבריו נתמכו בדברי אשתו, בעדותה בפניי, ואני מקבל את גרסתם בעניין זה.

13. הקובל התבקש בחקירתו הנגדית לשוב ולתאר מה אירע כשהנאשם הגיע למקום, וכך סיפר (עמ' 15 שורות 17-20):

"הוא נצמד לרכבי מצד ימין, יצא מרכבו, הגיע לצד שמאל של רכבי לכיוון דלת הנהג, תפס אותי ופתח את הדלת בעוצמה ובאגרסיביות, תפס אותי בחולצתי וגרר אותי החוצה, קיבלתי מכה מהמשקוף והטיח בי כל מיני האשמות למה אני עוקב אחרי אשתו, אני לא זוכר הכל, היו גם טענות לגבי זה שאני הורס כסאות בחדר המדרגות..."

14. בנוגע למה שאירע לאחר שהגיע קצין המשטרה סיפר הקובל (מעמ' 15 שורה 22 עד עמ' 16 שורה 4):

"ש. לשוטר זיו רזיאלי אמרת את כל מה שאתה מספר פה? שהוציא אותך מהרכב, קיבלת מכה בראש?"

ת. מה שעשיתי זה הראיתי לו את הסרטון. תוך כדי שהוא הגיע השוטר, גם שלמה אביטל וגם אשתו הטיחו בי האשמות לאו דווקא לגבי איפה שהיא עובדת, גם מבחינת שאני שובר כסאות בחדר המדרגות, שאני מלכלך ומשאיר נורות דלוקות. אמרתי לו שלא באתי לעקוב אלא שבאתי לבוא לראות בית אבות. הראיתי לו סרטון של מר שלמה אביטל בחדר המדרגות, כמה שניות אחרי התלהטות כל הרוחות שם

ש. איזה סרטון?

ת. סרטון של תנועת יד בחדר המדרגות לשוטר זיו. זה סרטון ששלמה אביטל מראה עם תנועת יד בחדר המדרגות, אמר זיו אני מבין שזה סכסוך שכנים ותבואו מחר לתחנה.

ש. הדבר הראשון שעשית כשראית את השוטר זיו, הראית לו סרטון על משהו לפני זמן של חדר המדרגות?

ת. אמרתי לשוטר שהגעתי לשם לראות את בית האבות ותוך כדי הדיבור עם השוטר וההסברים הם המשיכו לצעוק, שלמה וסוזן אביטל, הפריעו למהלך

**השיחה בינינו, הוא הרחיק אותם 3 מטרים משם, אמר אם אתם לא מתרחקים
אני עוצר את שניכם, הראיתי לו את הסרטון והוא אמר תבואו מחר לתחנה"**

15. בחקירתו החוזרת אישר הקובל שסיפר לקצין שהנאשם תקף אותו, וכדבריו (עמ' 25 שורות 9-11): **"ש. באירוע מיום 20.5 שהוא גרר אותך מהאוטו והגיע זיו רזיאלי למקום, חברי שאל אותך האם אמרת באותו רגע לשוטר על התקיפה שקרתה לך. האם סיפרת לשוטר?"** ותשובת הקובל הייתה **"כן"**. להלן אתייחס לעדות השוטר.

16. הקובל עשה עליו רושם אמין, ואולם, ייתכן ומרוב בהלה למראה אשת הנאשם, שהגיעה אל רכבו, ומיד לאחר מכן הגיע הנאשם וחסם ברכבו את רכב הקובל, ואף פתח את דלת רכב הקובל - התנהלות זו הלחיצה את הקובל, שככל הנראה ביקש להתרחק מרכבו בשל התנהלות הנאשם ואשתו, ואז חטף מכה בראשו מרכבו.

רפ"ק זיו רזיאלי

17. העד כתב דו"ח ביום 30.9.14, שהתייחס לאירוע נשוא האישום השני, שהתרחש כארבעה חודשים קודם לכן (20.5.14), (הדו"ח סומן נ/19), וכך העיד בפניי:

"בשכונת מגוריי, הלכתי שם, אני חושב שחזרתי מבית הכנסת לביתי ואז נתקלתי בהתרחשות מול שני הצדדים. מחד היה גבר מאידך היו בני זוג שם ומה שכתבתי שם זה מה שהיה " (עמ' 33 שורות 19-20)

...

הבנתי בדיעבד שמדובר בשני קליינטים של המפלג שפיקדתי עליו בחיפה, משפחת אביטל מול משפחת שולין (עמ' 33 שורות 22-23).

...

ויכוח בין הצדדים. לא היה מגע ביניהם. זה ויכוח שהתלהט. בסופו של דבר העליתי את הדברים על הכתב מאחר והבנתי שצריך לעשות את זה. ... בדיעבד התברר שיש המון דם רע בין הצדדים" (עמ' 33 שורות 25-28).

18. בעדותו הראשית נשאל הקצין אם ראה אירוע מסוים שהתרחש, והשיב בשלילה (עמ' 33 שורות 29-30). העד הסביר כי האדם אותו הגדיר בדו"ח כרגוע היה מר שולין (עמ' 34 שורה 7), והוסיף ש"שולין אם אני לא טועה ישב בתוך רכבו עם דלת פתוחה והזוג איתו, מתווכחים" (עמ' 34 שורה 2). לשאלה **"האם מישהו מהם טען בפניך שהוא הוכה במקום?"**, השיב ש **"לא זכור לי. רשמתי במיוחד שלא היה מגע בין הצדדים. לא הבחנתי בכל מגע בין הצדדים"** (עמ' 34 שורות 13-14). העד נשאל **"אילו מישהו מהצדדים היה אומר לך שהוא הוכה, היית מציין זאת בדו"ח?"**, ותשובתו (מעמ' 34 משורה 21 עד עמ' 35 שורה 3):

ת. זו סטרנוגרמה שנרשמה בדיעבד. יכול להיות שדברים הושמטו, אני לא יכול להגיד לך.

ש. אם מישהו יאמר לך שכרגע מישהו גרר אותו והיכה אותו, היית משמיט את זה? אני מקריא לך את האישום השני של הקובלנה. האם מישהו טען בפניך טענה כזאת?

ת. עכשיו כשאתה אומר לי את זה, אני זוכר את הסיטואציה הזאת. אם זה נכון, אני כנראה הגעתי פרומיל שניה אחרי זה. לא היה מגע בין הצדדים.

ש. אתה ראית את מר שולין ברכב, נכון?

ת. כן

ש. הוא טען שהוא נגרר החוצה. אם היה אירוע כזה, היית כותב?

ת. סביר להניח שכן

ש. והיית מבקש לעכב באותו יום?

ת. לא

ש. גם אם היה מדובר בסוג תקיפה כמו שהוא טוען?

ת. עבירות פליליות מינוריות קורות השכם והערב. להגיע למצב דרסטי של שלילת חירות של הצדדים. גם זימנתי אותם למחלק למחרת"

לשאלת הסנגור "אילו מר שולין, כמו שהוא אומר שאמר לך, הוכה וקיבל מכה בראש, האם היית מזמן את מר אביטל לחקירה", השיב "לא לחקירה. זימנתי את הצדדים. המון אנחנו עושים גישור ופישור בסכסוכי שכנים בלי לפתוח תיקים פליליים (עמ' 35 שורות 11-14)

לשאלה האם סיפרו לו בנסיבות אלה מה הרקע לסכסוך, השיב (עמ' 34 שורות 4-5):

"אני זוכר שהגב' אביטל עובדת שם או אני לא יודע למה היא היתה שם. שולין היה שם ולכאורה, אין הסבר למה הוא היה שם, אז הם טענו שהוא עוקב אחריהם"

19. בחקירתו הנגדית הסביר העד שכשכתב בנוגע לנאשם "בן הזוג היה נסער ונאלצתי להרים קולי ולהרחיקו", הכוונה להרחיקו "ממני" (עמ' 36 שורות 19-20).

20. העד אישר שהגיע בסוף האירוע, וכי ראה את רכבו של הנאשם חוסם את רכבו של הקובל (עמ' 36 שורות 13-16).

21. ב"כ הקובל שאל את העד בנוגע למיקום בו עמד הקובל באירוע (עמ' 37 שורות 1-9):

"ש. הויכוח הזה היה כאשר הם מחוץ לרכב?

ת. כשאני הגעתי שולין היה בתוך הרכב והזוג אביטל היו בחוץ

ש. אני אומר לך שמרשי אומר שכשאתה הגעת הוא היה מחוץ לרכב. יכול

להיות שהוא נכנס אחר כך

ת. אני לא זוכר. מה שכתבתי זה מדויק.

ש. בדוח שלך לא כתוב שמר שולין היה בתוך הרכב

ת. את זה אני זוכר

ש. אתה זוכר עכשיו, אחרי 3 שנים בערך?

ת. כן "

22. קצין המשטרה עשה עליי רושם אמין ומהימן. סביר להניח, שאילו אדם היה טוען בפני הקצין, שהוא הותקף ע"י אדם אחר, במהלך אירוע אליו נקלע אותו קצין, אזי היו הדברים מועלים על הכתב, ומשלא נכתב הדבר בדו"ח - סביר, שהקובל לא סיפר לקצין שהוא הותקף ע"י הנאשם. בכך עולה בלבי ספק, כאמור, שמא הקובל "נבהל" מחסימת רכבו ע"י רכב הנאשם, ותוך יציאתו מרכבו הוא קיבל חבטה בראש, מבלי שיהא מגע בינו ובין הנאשם, ובשל המכה הוא נשאר ישוב ברכבו.

אשת הקובל, הגב' שירלי שולין

23. העדה הינה אחות מוסמכת בחדר ניתוח ומזה שנים כבר לא עובדת ומשמשת כעקרת בית. העדה סיפרה כי ההורים שלה "הם גרים בשבדיה ובאים לבקר אותנו מידי פעם, 2-3 בשנה" עמ' 26 שורה 15). לשאלה האם הם רוצים להשתכן בארץ השיבה בחיוב, ואמרה כי הם "רצו לחזור לארץ וביקשו מאתנו ויותר נכון מגיל לחפש להם בית אבות, אז שילך לראות שלא יתחילו הם לרוץ ולחפש בכל מקום" (עמ' 26 שורות 17-18), והמשיכה וסיפרה ש "..."הוא היה בעוד כמה מקומות ואמרו שברגע שתמצא משהו שנראה לך תגיד וכשנבוא נלך ספציפית לשם ולא נסתובב בכל מקום ... הוא הלך ויום אחד הוא הלך ביום 20.5 בערב והיה מה שהיה" (עמ' 26 שורות 21-23).

24. לשאלה האם ראתה עליו סימנים, השיבה כי "הוא אמר לי שהוא קיבל מכה בראש. הוא היה מאוד נסער" (עמ' 26 שורות 26-27). בחקירתה הנגדית נשאלה "ז"א בכל האירועים שבעלך סיפר לך שהוא הותקף, את לא יכולה לומר שהסימן יכול להיות מזה?", והשיבה "לא במאה אחוז, אבל אני מאמינה לבעלי. אתה לא מאמין לאשתך?" (עמ' 27 שורות 27-28). בהמשך חקירתה הנגדית נשאלה העדה "איזה חבלות היו בראש מהאירוע? ת. היה לו מכה, ראו מכה ונפיחות, פה בערך בראש (מצביעה). ש. בכמה זמן יש נפיחות מרגע המכה? ת. בכמה שניות" (מעמ' 27 שורה 30 עד עמ' 28 שורה 1).

25. עדה זו עשתה עליי רושם אמין, ואני מקבל את דבריה כדברי אמת. עדותה השתלבה עם עדות הקובל, והיא ניתנה ברציפות ובעקביות. אני מקבל את דברי העדה, שהקובל קיבל מכה בראשו, אך יחד עם זאת, אין בכך כדי לרפא את הספק שעלה בלבי בנוגע לאירוע התקיפה של בעלה, הקובל, כאשר העדה לא הייתה עדה לאירוע זה. כפי שצינתי לעיל, ייתכן והמכה בראש הקובל נובעת מהתנהלות הנאשם ורעייתו, ותוך כדי ניסיונו לצאת מרכבו קיבל מכה בראשו, מבלי שיהא מגע בינו ובין הנאשם.

הנאשם, מר שלמה אביטל

26. ב"כ הקובל ביקש להדגיש את השפה שבה נקט הנאשם לאורך עדותו, כך למשל הרבה העד להתייחס לקובל במילה "ידידי" והרבה להשתמש במילים "אוהב את הבריות". כך למשל סיפר בנוגע לאישום השני: "הבחנתי בידידי גיל שולין ישוב בתוך רכבו" (עמ' 37 שורה 24); "מעולם לא איימתי על איש, בוודאי לא על ידידי הטוב שהיינו ביחסי משפחה" (עמ' 38 שורות 12-13); בנוגע לאישום השלישי, אמר כי "גם אם היתה איזה דחיפה מצדו אני סולח, אני בן אדם ותרן, אני אוהב את הבריות" (עמ' 39 שורות 3-4); בנוגע לאישום הרביעי, אמר "אני אוהב את הבריות וגם את גיל שולין" (עמ' 49 שורה 5). אכן השפה שבה השתמש הנאשם, בה ניסה להראות שהוא והקובל "ידידים" אינה מתאימה לסיטואציה בה הם נמצאים בהליך משפטי בפניי, ו"המאמץ" שהשקיע הנאשם בכדי לשכנע בדבר "ידידותו" עם הקובל, נראה מוזר ומאולץ.

27. הנאשם תיאר בעדותו הראשית את ההתרחשות באירוע שבאישום השני (עמ' 37 שורה 24 עד עמ' 38 שורה 13):

"הגעתי למקום עבודתה של אשתי בסביבות 19:30, הבחנתי בידידי גיל שולין ישוב בתוך רכבו. המשכתי בנסיעתי. התקשרתי לאשתי ואמרתי לה שהבחנתי בשכן שולין אורב לה מחוץ למקום עבודתה. קניתי כמה דברים ובשעה 20:00 הגעתי לאסוף אותה. אמרתי לה אנחנו אנשים שומרי חוק, את מבחינה בו - תרימי טלפון מיד למשטרת ישראל".

וכך המשיך בתיאור האירוע:

"היא זיהתה אותו בוודאות. שטחתי בפניו מדוע אתה מטריד את אשתי. הוא לא ענה לי, הוא כיוון את המצלמה של הפלאפון לעברי. אני מצהיר שמעולם לא איימתי על מר שולין, מעולם לא הכיתי את מר שולין. הטענה שכביכול הוא מחפש בית אבות להורים שלו היא טענה מופרכת וחסרת כל יסוד, מאחר ואני מכיר את דוד, אבא של שירלי, ישבתי איתו במסעדת הבוקרים, דיברתי איתו ושאלתי למה הוא לא גר בישראל עם הנכדים אז הוא סימן לי מה אני משוגע? מה פתאום שאני אגור בישראל. ... הוא לא רוצה לחיות במדינת ישראל, לכן זה פשוט מופרך להגיד שהוא חיפש בית אבות. דוד מתמצא, הוא מכיר את חיפה, הייתי איתו ביחסים טובים מאוד והטענה הזאת היא פשוט מופרכת. לגבי האלימות - אני לא איש מדון ולא איש ריב. יצאתי לפנסיה לא על מנת לריב עם אדם כזה או אחר. אני עבדתי בצה"ל. הייתי מורה נהיגה במקצוע לרכב משא כבד. לצערי, כתוצאה מכל האירועים שהוא טופל עליי אשמה הזועקת לשמיים, פשוט כואב לי. לא היו דברים מעולם. מעולם לא הרמתי יד על מר שולין. אני לא מסוגל לא פיזית ולא נפשית. אין לי חינוך כזה ואין לי רצון כזה בכלל. להיפך, הוא יודע כמה אני אוהב את הבניין וכמה השכנים אוהבים אותי. ... ריזאלי הגיע בתחילת האירוע, ראה שלא היתה כל אלימות, לא היתה גרירה וכל הסיפורים שהוא מספר. אני לא אעז לעשות את זה. אני לא בנוי ולא אעז. מעולם לא איימתי על איש, בוודאי לא על ידידי הטוב שהיינו ביחסי משפחה"

לשאלת בא כוחו האם הוא סחב את הקובל מהאוטו, השיב ש "מעולם לא. אני לא רוצה, אני לא מסוגל.
לא היו דברים מעולם" (עמ' 38 שורה 19).

28. ב"כ הקובל טען, בין היתר, שדווקא הנאשם הוא זה אשר עקב אחר הקובל, ולאחר שהכחיש זאת בבית המשפט (פרוטוקול עמ' 42 החל משורה 12), הוא עומת עם תצהירו מיום 25.5.14 שהגיש ת/4 (עמ' 43 שורות 13-19):

"ש. אני מציג לפניך תצהיר שחתמת בפני עו"ד מאור אביטל ביום 25.5 במשרדים שלו. אתה אומר בסעיף 6 ובסעיף 7 שביום 24.5.14 גמלנו בליבנו לתפוס את מר שולין עוקב אחרי אשתי במקום עבודתה. אתה אומר גם מיד חסמתי את נתיב נסיעתו, פתחתי את דלת רכבו ושאלתי אותו למה הוא עוקב אחרי אשתי. למה חתמת על תצהיר כזה?

ת. עורך הדין כתב מה שכתב. אני לא יכול לעקוב במקום עבודתה של אשתי. זה נתיב נסיעה קבוע שלי. למה היתה את הסטיה? נכנסתי למרכז הכרמל. אני מאשר שאני חתום על התצהיר הזה."

בהמשך הנאשם אמר כי גם דבריו בעדותו בפני וגם הדברים הכתובים בתצהירו הינם אמת (עמ' 43 שורות 25-28):

"ש. התצהיר אמת?

ת. כן

ש. מה שאמרת כאן בביהמ"ש גם אמת?

ת. כן. זו האמת היחידה"

29. לא שוכנעתי, כאמור, שהקובל הגיע לשד' סיני בכדי לעקוב אחר הנאשם. בנוגע לנאשם - שוכנעתי, שהוא ורעייתו סיכמו להגיע לחניון הסמוך למקום עבודתה, בכדי לברר את חשדם שמא הקובל עוקב אחריה. לא שוכנעתי שהנאשם הגיע לחניון מקום עבודת אשתו כחצי שעה לפני סיום העבודה, וכי כבר אז ראה את רכבו של הנאשם, ואז התקשר לאשתו ואמר לה שאם תראה את הקובל שתתקשר למשטרה - התנהלות הנאשם ואשתו מעידים דווקא על כך שהם הופתעו עת ראו את הנאשם ברכבו בחנייה, ואז התקרבה אשת הנאשם לרכבו של הקובל וחסמה אותו בגופה, ומיד לאחר מכן הגיע הנאשם וחסם את רכב הקובל באמצעות רכבו, ירד מהרכב, ניגש לרכב הקובל ופתח את דלת הנהג - התנהגות זו אינה מתאימה לתיאור הנאשם, שאמר לאשתו להתקשר למשטרה, וכי ידע כחצי שעה לפני כן שהקובל נמצא שם. אילו אכן סיכמו הנאשם ואשתו שיתקשרו למשטרה, אזי מדוע הנאשם עצמו לא התקשר למשטרה מיד כשראה את הנאשם. גרסת הנאשם איננה הגיונית, איננה מתיישבת עם השכל הישר, ואני דוחה אותה. הספק שנוצר בליבי בגרסת הקובל בנוגע לאופן בו חטף את המכה בראשו - אינו נובע מספק במהימנות הקובל, אלא נובע מכך שייתכן ומרוב בהלה מהמעמד המביך והמלחיץ, הוא סבר בטעות ובתום לב, שהנאשם הוא שגרם לחבלתו. אילו הנאשם היה תוקף את הקובל, סביר שהקובל היה מספר זאת לקצין המשטרה, שהגיע לאירוע בשלב מסוים, וסביר שאילו אותו קצין היה שומע תלונה מהקובל אודות תקיפתו ע"י הנאשם, אזי היה רושם זאת בדו"ח שכתב. במצב דברים זה, עולה ספק סביר שמא הנאשם תקף את הקובל באירוע המתואר באישום השני.

אשת הנאשם, גב' סוזן אביטל

30. העדה תיארה את האירוע בחניית שד' סיני כדלקמן (עמ' 50 שורות 8-17):

"לגבי שד' סיני זה היה מקום העבודה שלי והייתי מסיימת כל יום בשעה 20:00. התחלתי לעבוד שם בשנת 2013 וסיימתי לעבוד שם ב-2015. הייתי מסיימת את העבודה בשעה 20:00, עבדתי במשמרת ערב. בעלי היה בא ואוסף אותי ממקום העבודה, הוא לא היה נותן לי לחכות, הוא היה בא קצת לפני הזמן לאסוף אותי. יש לי רישיון אבל אני לא נוהגת, אין לי אוטו, הוא שייך לבעלי. באותו אירוע שהוא בא לאסוף אותי, בשעה 19:30, קצת אחרי זה, הוא בא לאסוף אותי אבל לא סיימתי את העבודה אז הוא צלצל אליי ואמר לי שראה את גיל שולין ממתין שם. הוא ידע שאני מסיימת ב-20:00 אבל הוא בא קצת לפני הזמן. לפעמים הוא היה הולך לקנות סיגריות, קונה משהו לאכול. באותו יום הוא הבחין בו וצלצל אליי. הוא אמר שגיל שולין ממתין בחוץ, שאני אסיים אני אצא, אזהה אותו ואתקשר למשטרה. בשעה 20:00 יצאתי, זיהיתי אותו וצלצלתי למשטרה".

31. לדברי העדה הקובל "התחבא בתוך האוטו" (עמ' 50 שורה 20) ולבש "בגדי בית, טרנינג בית" (עמ' 50 שורה 22). ב"כ הקובל טען כי לאורך כל עדותה של עדה זו היא ניסתה להתחכם. כך כששאל אותה בחקירתה הנגדית כיצד זיהתה אותו, השיבה "ראיתי אותו... זה הרכב שלו, הסתכלתי לתוך הרכב וראיתי אותו". כשנשאלה האם בתוך הרכב היתה תאורה, השיבה שאינה זוכרת, וכאשר הבינה כי התשובה בעייתית אמרה "ראיתי אותו, יש אור. אני לא זוכרת אם בתוך הרכב היתה התאורה" (עמ' 54 שורות 6-9).

32. בנוגע להמשך השתלשלות העניינים אמרה העדה (עמ' 50 שורות 24-26):

"בעלי בא וניגש אליו ושאל אותו למה אתה עוקב אחרי אשתי. באותה שניה בא הקצין רזיאל. הוא עבר שם. הוא התערב באירוע ואמר לו תרד מהאוטו והוא ירד מהאוטו, זה הכל. אף אחד לא נגע בו, לא ברכב שלו, שלמה לא גרר אותו, כל הטענות האלה שקריות לחלוטין"

33. העדה טענה בעדותה הראשית, מבלי שנשאלה על כך, ש "אף אחד לא נגע בו, לא ברכב שלו", שעה שהנאשם עצמו אישר את הדברים שמסר בתצהירו, לפיהם הוא פתח את דלת רכבו של הקובל, כלומר כן נגע ברכבו של הקובל (עמ' 43 שורות 13-26):

"ש. אני מציג בפניך תצהיר שחתמת בפני עו"ד מאור אביטל ביום 25.5... אתה אומר.. פתחתי את דלת רכבו ושאלתי אותו למה הוא עוקב אחרי אשתי.

...

ש. התצהיר אמת?

ת. כן"

בחקירתה הנגדית נשאלה העדה אם בעלה הנאשם נגע ברכבו של הקובל והאם פתח את דלת הרכב, ותשובתה הייתה שאינה זוכרת (עמ' 54 שורות 24-21) - זאת שעה שלפני כן הוסיפה, כפי שציטטתי לעיל, שבעלה לא נגע ברכבו של הנאשם. בהמשך חקירתה הנגדית של העדה היא נשאלה ע"י ב"כ הקובל בנוגע לתצהיר שהגישה בתיק אחר, שם אמרה שבעלה הגיע ופתח את דלת רכבו של הקובל, ואישרה זאת (מעמ' 54 שורה 16 עד עמ' 55 שורה 4):

"ש. הגשת תלונה במשטרה ב-21.5.14. אני לא זוכר מה ענית, בעלך נגע באוטו של גיל, או לא?

ת. למה שהוא יגע באוטו של גיל? אני לא זוכרת, למה אתה מתכוון? אני לא זוכרת

ש. למה הצהרת בפני עו"ד ב-25.5 לגבי האירוע הזה את הדברים כדלקמן: "כעבור מספר דקות ירדתי ממקום העבודה בשד' סיני בהנחיית בעלי כאשר אני יודעת שמר שולין נמצא שם... בעלי הגיע ופתח את דלת רכבו ושאל אותו מדוע הוא מטריד את אשתו"

ת. אם רשמתי, אז אוקיי"

34. בעדותה הראשית נשאלה האם ידעה מראש שהקובל יהיה שם במקום עבודתה, והשיבה בחיוב, זאת בניגוד לגרסת בעלה הנאשם (מעמ' 50 שורה 29 עד עמ' 51 שורה 3):

"מראש אני לא יכולה לדעת. היה לי חשש שהוא יהיה שם, אבל אני לא יכולה לדעת. בעלי היה בא אוסף אותי. היה לנו חשש, אנחנו לא יכולים לדעת מתי גיל בא. לשאלת ביהמ"ש, האם באותו יום בעלך בא חצי שעה לפני הזמן כדי לראות אם גיל שולין מגיע למקום העבודה שלך, אני משיבה שאני לא זוכרת אם סיכמנו, אבל רצינו לוודא שהוא באמת מגיע לשאלת ביהמ"ש האם בגלל זה הגיע חצי שעה לפני הזמן, אני משיבה שכן."

35. בחקירתה הנגדית נשאלה שוב בעניין זה (עמ' 53 שורות 23-13):

"ש. אני אומר לך שאת ובעלך רקמתם תוכנית לעקוב אחרי מר שולין כדי לוודא שהוא מנסה לעקוב אחריך. זה נכון?

ת. אני לא יכולה לעקוב אחרי, זה מקום עבודה שלי. איך אני יכולה לעקוב אחרי? היינו צריכים להיות בטוחים שגיל באמת בא. היה לנו חשש. לא תכנית, חשש.

ש. אז למה בעלך אומר שגמלה בלבכם לתפוס את גיל שולין עוקב אחריך?

ת. זו אותה תשובה שעניתי קודם. חששנו שגיל עוקב ורצינו להיות בטוחים.

ש. סימן שבעלך הגיע לשם במיוחד כדי לתפוס את גיל

ת. לא במיוחד, כי אנחנו לא יכולים לדעת אם הוא בא."

36. העדה העידה באופן מגמתי, ככל הנראה במטרה לסייע לבעלה, הנאשם. דבריה בפני סתרו את הצהרתה בתצהיר בתיק אחר, ועדותה לא הייתה עקבית, וניכר שהיא מנסה להתאים את דבריה לדברי הנאשם, לעיתים ללא הצלחה, ואני דוחה את גרסתה.

37. סוף דבר - על אף שהקובל עשה עליו רושם אמין, עדיין נותר בלבי ספק אם הנאשם תקף את הקובל בכך שהוציאו בכוח מרכבו ואז חטף מכה בראשו מהרכב, או שמא הקובל נבהל מהתנהלות הנאשם ורעייתו, שחסמו את דרכו והנאשם אף פתח את דלת רכבו, ואז מרוב בהלה ורצונו לצאת מסיטואציה זו חטף מכה בראשו מרכבו. לאור זאת, אני מזכה את הנאשם מהמיוחס לו באישום השני, וזאת מחמת הספק.

אישום שלישי

הקובל, מר גיל שולין

38. הקובל תיאר את האירוע נשוא האישום השלישי מיום 27.3.15 (מעמ' 7 שורה 28 עד עמ' 8 שורה 19):

"בסביבות 2.30 הגעתי לרחבת קומת העמודים של בית המגורים. יש לנו גרם מדרגות שעולה לכיוון קומת עמודים ומשם מתחילים לטפס. יש קומת מחסנים. אין מעלית בבניין. הגעתי לקומת העמודים, תוך כדי שאני מתקרב לדלת האינטרקום אני רואה את הבת של שלמה אביטל בשם ספיר אביטל מנקה את זכוכית האינטרקום כי באותו זמן היתה מנקה את חדר המדרגות. איך שאני מתקרב לדלת ללחוץ על הקודן, אני שומע את ספיר מתחילה לצעוק שם, היא היתה בערך מטר-מטר וחצי ממני ... היא החלה לצעוק תזוז ממני, מה אתה מתקרב אליי, יש לך צו הרחקה ועוד דברים שאני לא זוכר. נכנסתי ולא התייחסתי. נכנסתי לחדר מדרגות והתחלתי לטפס לקומה ראשונה ולקראת סוף הטיפוס אני שומע את סוזן מקומה שלישית צועקת ספיר מה הוא עושה לך, הכל היה נראה מאוד מתואם, מה הוא עושה לך, הוא מרביץ לך, לא התייחסתי ונכנסתי לבית ובכך זה הסתיים. ... נשארתי בבית שירגע הקטע של הצעקות. תוך כדי שנכנסתי בדלת האינטרקום, הבן של השכנים מקומה שנייה יצא החוצה. אחרי האירוע החלטתי ללכת למשפחה מקומה שנייה ולשאל אותם אם שמעו ולבקש את הטלפון של הבן לשאל אם ראה או שמע משהו וכדי שארגיש טוב עם עצמי שהייתי בסדר ושעשיתי כל מה שאני יכול לא להתקרב אליה. צלצלתי בפעמון ולא ענו לי. החלטתי שאני הולך לדלת סמוכה והיה שם דייר שזכר. דימיטרי יצא, שאלתי אם הוא שמע משהו, ותוך כדי שאנו מנהלים שיחה אני שומע את ספיר אביטל מקומה שלישית, מה אתה בא לתקוף אותי, מה אתה תוקף אותי, מה אתה עושה לי. אני בכלל בקומה שנייה והיא בקומה שלישית. פתאום אני רואה את שלמה רץ משום מקום למטה, מהכניסה או קומת המחסנים, נצמד אליי ותוקף אותי באגרופים ומכות וצועק צעקות אימים שם למה את תוקף את הבת שלי, אני ראיתי אותך. רציתי לצלם את האירוע, תפס לי את יד שמאל בחזקה, כל האצבע נעשתה לי כחולה. הוא

הפיל את הטלפון ולא נתן לי כל האירוע לפתוח ולתעד את האירוע. אחרי כמה דקות אשתי שמעה את הצעקות ויצאה עם פלאפון והסריטה את כמה הדקות של מה שהתבצע שם"

39. העד אישר כי הסריט את עצמו נכנס לבניין וב"כ הנאשם ביקש להגיש את הסרטון המוסרט, אך ב"כ הנאשם התנגד להגשתו, מאחר והסרטון לא הועבר אליו לפני הדיון, וקיבלתי את ההתנגדות. ב"כ הקובל הציג סרטון נוסף, שהוגש וסומן נ/14, אותו צילמה אשתו של הקובל, ובו תיעוד ההתרחשויות אחרי התקיפה הנטענת בחדר המדרגות. תמלול הסרטון הוגש וסומן נ/13. ב"כ הנאשם בסיכומיו טען כי "דיסק זה מהווה הראיה המרכזית באישום זה להגנתו של הנאשם" - אין בידי לקבל טיעון זה - סרטון זה ממחיש את הצעקות של הנאשם על הקובל, והפניית טענות סתמיות כאילו הקובל תקף מישהו מהם, והכל בכדי לחמוק מאחריות לתקיפה הקובל. הקובל נשאל האם נגח במצח או בשפה של הנאשם, והשיב כי "לא נגחתי, לא התקרבותי" (עמ' 9 שורה 3). ולשאלה האם היה דם, השיב ש "לא היה דם ולא היה שום דבר", והוסיף כי "הגשתי על זה תלונה במשטרה. סגרו את התיק. אני מתקן, אני נחקרתי במשטרה" (עמ' 9 שורות 5-6).

40. הקובל תיאר את הצעקות כלפיו מצד הנאשם ואשתו "..." **זה עצמת הצעקות ובושות שאני לא יכול לתאר מה שעשו לי שם. ברגע שאשתי הגיעה עם המצלמה הטונים כבר ירדו ופה איש לא העז להרים עליי יד"** (עמ' 19 שורות 17-18).

41. אירוע זה צולם הן ע"י אשתו של הקובל והן ע"י בנו. שומעים בקלטת צעקות שהופנו מצד הנאשם ואשתו כלפי הקובל. דברי הקובל אודות הצעקות בטונים גבוהים של הנאשם ואשתו אכן נשמעים בקלטת, וברור שההסרטה לא החלה בתחילת האירוע, אלא במהלכו, ולמשמע הצעקות מחדר המדרגות, על כן תקיפת הקובל ע"י הנאשם לא מופיעה בסרטון.

42. ב"כ הנאשם שאל את הקובל האם היו עדים לאירוע, והקובל השיב "..." **דימיטרי מקומה 2. הוא עזב את הארץ** (עמ' 30 שורה 13), והוסיף "הוא גם הגיש תלונה במשטרה בעניין זה שתומכת בגרסה שלי" (עמ' 30 שורה 16). ב"כ הנאשם שאל כיצד דימיטרי התערב באירוע, והשיב כי "בהתחלה אמר לו תירגע כמה שהוא יכול, ניסה לחצוץ אבל העוצמות של מה שהם עשו שם, באיזה שלב הוא ויתר על הניסיון" (עמ' 30 שורה 17). ב"כ הנאשם שאל את הקובל "איך זה לא קיים בסרטון", הקובל הסביר כי הסרטון "צולם מרגע אחר. אם היה לי סרטון שמופיע כל האירוע הייתי מראה לך" (עמ' 20 שורות 18-19), ובהמשך נשאל "כל מה שצוין באישום השלישי לא מתועד מלבד הסרטון?", והשיב כי "אין לי צילום של האירוע לפני זה. יש את השלב השני" (עמ' 20 שורות 20-21).

43. הקובל העיד בחקירתו הנגדית כי קיבל מכות "באזור החזה, הכתף והמכה הכי רצינית היתה לי ביד והמכה הכי גדולה באגו" (עמ' 21 שורה 8). לשאלה האם צעק למישהו שתוקפים אותו, השיב "כפי שאתה רואה אותי יושב ליד שופט שרואה את האופי שלי שאני לא צועק, אני גם שם לא צועק וגם שם לא צעקתי ואני לא ארים קול או יד על בני אדם" (עמ' 21 שורות 7-12).

44. ב"כ הנאשם ציין בסיכומיו שהקובל בעדותו במשטרה טען כי הגיע למשטרה להגיש תלונה, ואולם לדבריו באירוע זה הגיעו שוטרים לביתו של הקובל ועכבו אותו לחקירה. הקובל הסביר עניין זה (עמ' 13 עמוד 13)

21 שורות 20-24):

"האירוע היה ביום שישי. ירדנו לתחנת המשטרה אשתי ואני בסביבות שעה 3 ומשהו קצת יותר. באנו להגיש תלונה במשטרה. היומנאי אמר לנו מפורשות אנחנו סוגרים את התחנה תבואו ביום ראשון אלא אם כן אתה רוצה ללכת ליומנאי תורן וזה ייקח המון זמן. איך שהגעתי הביתה הגיעו שני שוטרים ולקחו אותי בניידת לחקירה של כמעט 6-7 שעות ושחררתי"

45. לדבריו, השוטרים הגיעו למקום בסביבות השעה ארבע וחצי, כאשר האירוע היה בסביבות השעה שלוש-שלוש וחצי והם היו בתחנה בסביבות השעה ארבע. ב"כ הנאשם שאל את קצין המשטרה, זיו רזיאל, בעניין זה (עמ' 35 שורות 21-24):

"ש. בעדותו במשטרה טוען מר שולין כי הגיע ביום 27.3 בשעה 15:00 והיומנאי אמר לו שהתחנה סגורה ביום שישי ושיגיע ביום ראשון. האם יש דבר כזה?

ת. אין דבר כזה. יש מרכז שירות לאזרח שעובד גם בימי שישי."

דברי הקובל לא נסתרו ע"י דברי הקצין, שהרי הקובל עצמו אמר שאמרו לו לפנות ליומנאי תורן, באם רצו בכך, ואילו שאלת ב"כ הנאשם לא הייתה מדויקת - הציג בפני הקצין מצב לפיו אמרו לקובל שהתחנה סגורה ביום שישי ושיחזור ביום ראשון, מבלי לציין את המשך המשפט של הקובל, שהוא יוכל לפנות ליומנאי תורן.

46. לעניין הטיפול הרפואי, הקובל אמר כי אשתו, שהיא אחות מוסמכת חדר ניתוח, היא זאת שטיפלה בו והסביר את הסיבה לכך (עמ' 22 שורות 10-13):

"ללכת למיון ביום שישי זה 12-14 שעות. מעבר לזה שגם המצב הטראומטי שעברתי שם עם הצעקות, החקירה של 6-7 שעות לא היה לי כוח ויכולת להגיע למיון והעדפתי שאשתי תטפל, היה לי כחול באצבע, שמה לי קרח"

47. ב"כ הנאשם טען שאין ראיות לתקיפת הקובל ע"י מרשו, והפנה לצעקותיו של מרשו במילים "אל תדחוף". אין בידי לקבל טיעון זה - מהסרטון עולה בבירור, שאכן הנאשם צעק לעבר הקובל, ורואים שכל הצדדים נמצאים בקומה השנייה, ורואים אדם נוסף, הוא דימיטרי השכן, ואולם צעקותיו של הנאשם כלפי הקובל "אל תדחוף" הן צעקות סתמיות, מבלי שתיראה דחיפה כלשהי של הקובל, והנאשם נראה בבירור כשהוא חוסם את דרכו של הקובל, לרדת מהקומה השנייה לקומה הראשונה בה הוא מתגורר.

48. אשת הנאשם נראית ונשמעת בסרטון נ/14 כשהיא אומרת **"תעזוב את הבנות שלי"**, **"אל תרביצו לנו"**, **"אל תקללו אותנו"**, **"תעזבו אותנו"**, ועוד - הרושם שקיבלתי, שדבריה הופנו למצלמה שצילמה אותה בבירור ע"י אשת הקובל, ושאין מדובר בדברי אמת, אלא בניסיון להרחיק את בעלה מהתסבוכת אליה נקלע, עת תקף את הקובל בקומה השנייה.

49. תיאוריו של הקובל אודות האירועים שהתרחשו באותו היום היו עקביים, רציפים, וברור שהקובל תיאר אירוע שהתרחש עמו. הקלטת שהוגשה תומכת בגרסת הקובל, ושוכנעתי שהצילום החל

במהלך האירוע ולא בתחילתו, על כן תקיפת הקובל ע"י הנאשם לא מופיעה בו. רעיית הנאשם העידה, כפי שיובא להלן, שהחלה לצלם למשמע הצעקות, ואני מקבל את דבריה כדברי אמת. צעקות הנאשם כלפי הקובל הן בלתי סבירות, ותיאור הקובל את הטון הגבוה של הצעקות נתמך בסרטון. טענותיו של הנאשם לפיהן הקובל הגיע לקומה השלישית אינן נתמכות בדבר, ואני דוחה אותן על הסף, כפי שאפרט בהמשך. לעומתו, גרסת הקובל היא גרסה אמינה, משתלבת היטב עם הסרטונים שהוגשו, ועם דברי אשתו, ואני מקבל את הסבריו אודות אי-פניה למיון, וקבלת הטיפול הרפואי ע"י אשתו, שהיא אחות מוסמכת.

אשת הקובל, שירלי שולין

50. העדה התבקשה לספר את ההתרחשויות בנוגע לאישום השלישי, וכך סיפרה (מעמ' 25 שורה 27 עד עמ' 26 שורה 9):

"שמעתי צעקות מתוך הבית ושאלתי את הבן שלי שהיה בתוך הבית והיה חולה שאלתי מה קורה ואיפה אבא, הוא אמר לי שהוא עלה למעלה לשכן בקומה שנייה. נזכרתי שלפני כן כשבאנו הביתה גיל אמר שהוא חייב לעלות לשכן ולא שמתי לב שהוא הלך. פתחתי את הדלת ואני שמעתי צרחות אימים, שומעת האשמות, ראיתי, הרבצת וכל מיני. אמרתי זה משהו שקשור לנו, אולי משהו גיל עלה למעלה ותקפו אותו. צילמתי והתעכבתי קצת כי פחדתי מה אני הולכת לראות שם. פחדתי. זאת היתה טעות שלא עליתי ישר למעלה. התעכבתי כי ממש פחדתי ושמעתי צעקות ממנו וממנה ולא שמעתי את גיל ואמרתי אולי הורגים אותו. הבן שלי היה חולה, היה בבית. צילמנו שני טלפונים אבל הבן שלי לא עלה למעלה. הבן שלי צילם, רק הקליט, שומעים כי הוא לא עלה איתי, עליתי לבד. עליתי למעלה ואני רואה מה מתרחש שם. הבן שלי היה בן 14. אני עליתי וראיתי מה שראיתי והייתי בהלם. רואה דוחפים, צועקים ומאשימים דברים שלא היו מעולם. ראו שאני מצלמת וראו שזה הולך להסתיים ועלו חצי למעלה. זה היה כבר הסוף. אם לא הייתי באה אולי זה היה ממשיך"

51. העדה נשאלה אם ראתה סימנים על גופו, והשיבה ש "ראיתי על האצבע, היה לו אדום. צילמנו את זה. נראה לי שאני צילמתי את האצבע שלו...". , צילום של האצבע הוגש וסומן ת/3 (עמ' 26 שורות 10-13).

52. בחקירתה הנגדית סיפרה שבהרבה מקרים טיפלה בבעלה וזה כש "קורה משהו, משתפשף, מקבל מכה" (עמ' 27 שורות 6-7), ושנשאלה "למה במקרים האלה לא ביקשת שהוא ילך למקום ציבורי לקבלת תעודה רפואית?", השיבה ש "אי אפשר להחזיר את הגלגל אחורה. ראיתי לנכון לטפל בו כי זה לא היה פצעים של מיון. ש. הוא קיבל אגרופים, בעיטות. ת. אני ראיתי, עבדתי בכירורגיה" (עמ' 27 שורות 8-11).

53. וכך ב"כ הנאשם המשיך ושאל את העדה (עמ' 29 שורות 15-19):

"ש. את הבחנת בבעיה רפואית לגבי התקיפות שלו? מי אבחן לו את העניין הרפואי?"

ת. אך ורק אני, הוא לא הלך למיון, נכון

ש. ויש לך אינטרס בגלל שאת אשתו

ת. יש לי אינטרס לבריאות שלו. אם הייתי חושבת שזה מאוד נחוץ ללכת למיון
הייתי אומרת לו ישר"

54. העדה העידה באופן רציף ועקבי, ועדותה השתלבה עם עדות הקובל. העדה אמרה שהיא שמעה צעקות, חששה לגורל בעלה, יצאה מביתה וראתה שתוקפים את בעלה הקובל, ואז החלה לצלם, אך משראו שהיא מצלמת, הפסיקו את התקיפה. העדה גם טיפלה בבעלה, ואני מקבל את הסבריה לטיפול שבוצע על ידה, שעה שהיא הוסמכה כאחות, ואף בעברה עבדה בכך, ושוכנעתי מההסבר להימנעות מקבלת טיפול רפואי חיצוני. הוגש לעיוני צילם אצבעו של הקובל, ומרקם הראיות יחד מוביל למסקנה אחת ויחידה, שהנאשם תקף את הקובל, שהגיע רק אל הקומה השנייה בכדי לברר עם השכן את האירוע עם בת הנאשם, ואז הגיע אליו הנאשם ותקף אותו. בסרטון נשמעות צעקות הנאשם כלפי הקובל, ורואים שהנאשם מנסה לחסום את דרכו של הקובל לרדת מהקומה השנייה לקומה הראשונה, ורואים את השכן דימטרי עומד בקומה השנייה - כל אלה מחזקים את דברי הקובל, ואני קובע שעלה בידי הקובל להוכיח את כל המפורט באישום השלישי.

עדות הנאשם

55. הנאשם סיפר את ההתרחשויות באירוע נשוא האישום השלישי (מעמ' 38 שורות 20-27):

"חזרתי מקניות ... עישנתי סיגריה ברחבה. אני יודע שהבת שלי חיקתה בקומה 3. הם היו מנקים יחד בזמנו. שמעתי צעקות שבר של בתי ספיר, רצתי לכיוון ביתי שנמצא בקומה 3. ראיתי את גיל יורד עם מצלמת פלאפון לעברי עם אגרוף קמוץ. שאלתי אותו למה הוא מפר צו, למה אתה מטריד את הילדה. התשובה שלו הייתה "היית במכולת, מה אתה עושה פה?" מעולם באירוע הזה ספציפית לא איימתי, לא קיללתי. ההיפך הוא הנכון. מי שקילל ושומעים את זה, זה מר שולין לצערי. רואים אותו עם שלוות נפש מלאה. רואים איך שהוא יורד ועולה בחזרה".

56. דברי הנאשם, לפיהם מי שקילל זה הקובל, אינם עולים בקנה אחד עם הצעקות של הנאשם, הנשמעות בקלטת נ/14. גם האופן בו העיד הקובל נראה מאולץ, ותיאוריו באו במטרה לחזק את גרסתו - כך למשל אמר שכאשר שמע את בתו צועקת הוא רץ לכיוון הקומה שלישית, ואז רואה את הקובל יורד "עם אגרוף קמוץ" - מעניין איך יכול היה לראות אגרוף קמוץ, ומדוע שהקובל ילך עם אגרוף קמוץ כאשר הן הנאשם והן רעייתו מאשרים שלא ראו שהקובל תקף את בתם, ולמעשה לא הוצגה בפני כל ראיה שיש בה כדי להוכיח שהקובל תקף את בת הנאשם.

57. בעדותו הראשית נשאל הנאשם מי מהשכנים היה בחוץ ותשובתו "אף אחד לא היה שם בחוץ. ... באירוע הזה ספציפית אף שכן לא יצא. לקראת הסוף שכבר התחלתי לעלות, שכן בשם דימטרי אם אני לא טועה יצא החוצה ועמד בצד" (עמ' 39 שורות 10-14). גם דבריו אלה של הנאשם אינם עולים בקנה אחד עם המופיע בסרטון נ/14, שם נשמעים צעקות של הנאשם ושל אשתו, ורואים את

הנאשם, כאמור, חוסם את דרכו של הקובל מלרדת לקומה ראשונה, ונראה השכן דימיטרי בחוץ - דברי הנאשם לפיהם לקראת הסוף כשהוא התחיל לעלות הגיע דימיטרי אינם תואמים את הנראה בסרטון, ובאמירת הדברים ניסה הנאשם, ככל הנראה, להרחיק את דימיטרי מאירוע תקיפת הקובל על ידו.

58. הנאשם הדגיש בחקירתו הנגדית כי "האירוע התחיל מקומה שלישית לעבר קומה שנייה, לעבר הדלת של אדון הוכשטט" ובנוגע לסרטון שהוגש לבית המשפט טען "יש איזה הפרש שהוא צילם כשהוא יורד כמה מדרגות. הצילום שהוגש לביהמ"ש אשתו צילמה זה דקה אחרי שהתחיל האירוע". לשאלה האם זו ההתחלה של האירוע, השיב ש "היה את המדרגות שהוא ירד משלישית לשנייה. את הקטע הזה הוא לא צילם. יש לו סיבה טובה למה הוא לא מציג את זה לביהמ"ש, כי היה אסור לו להגיע לקומה שלישית והוא מפר צו בימ"ש ולכן הוא לא מראה את זה" (מעמ' 44 שורה 25 עד עמ' 45 שורה 3). בחקירתו החוזרת נשאל ע"י בא כוחו "כשהוא שואל אותך אם מה שרואים בסרט זה התחלה או סוף, האם אתה יודע אם זה התחלה או סוף?", והשיב ש "בתחילת דבריו לא הבנתי את השאלה. אחר כך הוא הבהיר. אני אמרתי שזה התחיל בנקודה שמר גיל שולין יורד מקומה שלישית לעבר קומה שנייה, וזה הכל. היה פספוס של דקה, חצי דקה" (עמ' 49 שורות 18-22). דברי הנאשם לפיהם הקובל עלה לקומה השלישית באו כדי לשכנע שהקובל תקף אותו והפר צו בית משפט שאסר עליו מלהתקרב לנאשם - דברים אלה אינם נתמכים בדבר, והם נאמרו רק כדי לשכנע בגרסת הנאשם. בנוסף, טען הנאשם שהקובל צילם את כל האירוע, וגם טיעון זה אין בידי לקבל - הקובל לא נראה בכל שלב בסרטון כשהוא מצלם באמצעות הפלאפון שלו את האירועים, ומטרת הנאשם בטיעון כללי וסתמי זה, היא להראות שהקובל הסתיר צילום שיכול היה להפריך את גרסתו, תוך שהנאשם סומך על כך שהקובל ורעייתו נוהגים לצלם אירועים שונים - מדובר בטיעון בלתי מבוסס, ובא במטרה להטיל ספק בגרסת הקובל המוצקה.

59. הנאשם טען בהודעת במשטרה שהקובל "נגח בי במצח ושוב בשפה" (5, שורה 6) ובהמשך טען כי אחת השכנות אמרה לו שישטוף את הדם (5, שורה 10). בעדותו בפניי נשאל הנאשם ע"י ב"כ הקובל בנוגע לאירוע זה (מעמ' 45 שורה 13 עד עמ' 46 שורה 4):

"האם הנגיחה היתה בהתחלה, באמצע או בסוף האירוע?"

ת. הוא ירד, פגע בי והמשיך הלאה

ש. סימן שבהתחלה הוא נגח בך

ת. כן, הוא צילם את הכל

ש. הוידאו שהוגש שאמרת שצולם בהתחלה, לא רואים שום נגיחה ושום כלום

ת. ההפרש הזה שהוא ירד מקומה שלישית לשנייה, הוא פגע בי והמשיך הלאה.

הוא גם דחף. אני אמרתי, אני בן אדם ותן.

...

ש. אני אומר לך שאתה הגשת נגדו תלונה שהוא נגח בך, אתה טענת שהיה דם

וכל השכנים ראו. אנחנו בוידאו לא רואים שום שריטה עליך.

ת. ירד לי דם מהשפה. מהמצח לא ירד לי דם. יש לי תיעוד רפואי.

ש. בחקירה שלך לגבי האירוע זהה אתה אומר שעלית במהירות לקומה 3 לעבר הצעקות של הבת שלך ספיר... אחרי שהוא נגח בך אתה אומר לו למה אתה מטריד את הבת שלי?

ת. כן

ש. אין שום דם בידאוו. מה יש לך להגיד על זה. הכל שקרים ובדיות

ת. תמי השכנה הייתה אצלי בבית, שלמה תשטוף את הפה. ...

ש. אני אומר לך שב-27.3 בזמן האירוע הזה כופפת לו את האצבע ביד שמאל ובשביל להימנע מחקירה טענת טענות שקריות במשטרה ישראל. אמרת גם שתיגש לראות רופא ואין שום תיעוד רפואי לזה.

ת. יש לי תיעוד רפואי"

הנאשם יכול היה להביא למתן עדות את אותה שכנה, תמי, שתעיד לגבי הדם שירד לו וכן לגבי המכות שספג - משלא עשה כן, יוצא אני מנקודת הנחה, שהנאשם חשש שמא אותה שכנה תפריך את גרסתו ותחזק דווקא את גרסת הקובל.

60. ב"כ הנאשם הציג תעודה רפואית של ביקור רופא, שהוגשה וסומנה נ/23. ב"כ הקובל טען, שהרופא שראה את הנאשם בסמוך לאותן "נגיחות", ציין מפורשות **"במצב כללי טוב. ... רגישות במצח. ללא נפיחות, ללא דפורמציה או שטפי דם"**. הוגש לעיוני דו"ח פעולה שצורף ל-נ/15, של השוטר מרסיאנו, בו צוין שהשוטר ראה את הנאשם בסמיכות לאירוע, וכתב **"... ואז נגח במצחו ובשפתו (לציין כי לא הבחנו בסימני דם או חבלה)"** - כלומר תיאור הנאשם לא רק שלא הוכח, אלא נסתר בדו"ח הפעולה של השוטר.

61. גרסת הנאשם גדושה בסתירות, ודבריו נאמרו בחוסר עקביות, וברור מאופן אמירת הדברים ומאופן הצגתם, שהוא מנסה לשכנע את בית המשפט בעניינים שלא התרחשו, כמו עליית הקובל לקומה השלישית, צילום כל האירוע ע"י הקובל, ותקיפתו ע"י הקובל. אני דוחה את גרסת הנאשם, ומעדיף את דברי הקובל על דבריו.

אשת הנאשם, גב' סוזן אביטל

62. בחקירתה הראשית התבקשה לספר על האירוע נשוא האישום השלישי, וכך סיפרה (עמ' 51 שורות 24-29):

"הבת שלי הייתה מנקה את חדר המדרגות. היא הייתה בקומה 3. אני שמעתי צעקת בהלה שלה, יצאתי החוצה מהבית. ראיתי את גיל שולין, ראיתי את הבת שלי מפוחדת ודאגתי נורא ואז גיל ירד מקומה 3 לקומה 2. שלמה בא ושאל אותו סך הכל למה אתה מטריד את הבת שלי. אם אני זוכרת טוב, גיל אמר "אתה היית במכולת". אני זוכרת שאני פשוט ביקשתי מגיל שולין שיפסיק

**להטריד אותנו. ביקשתי ממנו, ביקשתי משירלי שהיא הייתה מצלמת שם, גם הבן
שלו היה מצלם שם"**

63. לשאלת ב"כ הקובל היכן היה הקובל כשהיא יצאה מהבית, השיבה שהוא ירד מקומה
שלישית לקומה שנייה (עמ' 55 שורות 25-26) ולשאלה מאיפה הגיע בעלה, השיבה מלמטה. העדה אישרה
שלא היא ולא בעלה יכלו לראות את הפגיעה הנטענת בבתם (עמ' 55 שורות 29-30 ועמ' 56 שורות 1-2).
ב"כ הקובל שאל בנוגע לנאשם **"אז איך הוא יכול היה לדעת שהבת שלו נפגעה?"** והעדה השיבה כי
"הבת שלי צעקה, הוא שמע אותה, הוא בא לבת שלי" (עמ' 55 שורות 31-32). וכך המשיך ב"כ
הקובל ושאל את העדה (עמ' 56 שורות 3-15):

"ש. למה צעקת תפסיקו להרביץ לנו אם לא ראית דבר כזה?"

ת. קודם כל אני לא צעקתי, אני התחננתי

**ש. למה התחננת אל תרביצו לנו אם לא ראית שום מכה? מישהו הרביץ לך
באירוע הזה?"**

ת. לא מדובר בי כרגע. לא הרביצו לי.

ש. אז למה את צועקת "אל תרביצו לנו?"

...

ת. זה אל תפגעו בנו. אל תטרידו אותנו. הכוח שגיל מפגין - כל אחד מפחד.

...

ת. גיל זאב בעור כבש"

64. העדה נשאלה היכן היתה הבת שלה כשהקובל, לטענתה, היה במהלך הירידה במדרגות,
והשיבה כי היא כבר הלכה הביתה **"היא היתה בקומה 3 כשהיא צעקה שגיל בא לעברה, כשאני יצאתי
היא היתה בדרך חזרה. אני יוצאת והיא נכנסת הביתה. ש. הבת שלך תיארה באיזה שלב גיל הרביץ
לה? ת. היא אמרה שהוא הפחיד אותה שהוא בא לכיוון שלה עם ידיים סגורות בצורת אגרוף. ש.
היא לא טענה שהוא הרביץ לה? ת. היא אמרה שהוא הפחיד אותה"** (עמ' 57 שורות 3-8).

65. העדה טענה שראתה את הקובל יורד מהקומה השלישית, ובעלה באותו זמן עלה למעלה.
מכאן, שהנאשם לא יכול היה לראות את הקובל בקומה השלישית, וכל האירוע שהתרחש, עת תקף הנאשם
את הקובל, התרחש מאחר והנאשם סבר שהקובל תקף את בתו, למשמע הצעקות, וסבר שהקובל היה
בקומה השלישית, וזו הסיבה שצעק לעברו, תקף אותו, וטען שהפך צו עת עלה לקומה השלישית. האירועים
שנטענו ע"י הנאשם לא הוכחו - הקובל לא היה בקומה השלישית, ולא תקף את בתם - דבר שאושר הן ע"י
הנאשם והן ע"י רעייתו, שאמרו שלא ראו תקיפה כזו. אמנם בקלטת שהוגשה נשמעה רעיית הנאשם
מבקשת שלא לתקוף אותם ואמירות מהסוג הזה, ואולם מדובר באמירות שנאמרו עת ראתה שרעיית הקובל
ובנו מצלמים אותם, ובכדי שדבריה ייקלטו ותוכל להתכחש בהמשך לתקיפת הקובל ע"י הנאשם. רעיית
הנאשם השתמשה בתיאור שנמסר גם ע"י הנאשם, לפיו **"הוא בא לכיוון שלה עם ידיים סגורות בצורת**

אגרוף - תיאור כללי וסתמי, שנאמר רק כדי לתמוך בגרסת הנאשם. אני דוחה את גרסת העדה, ומעדיף את גרסת הקובל ורעיותו על פניה.

66. סוף דבר, עלה בידי הקובל להוכיח כנדרש, שהנאשם תקף אותו כמפורט באישום השלישי.

אישום רביעי

הקובל, מר גיל שולין

67. הקובל סיפר בעדותו הראשית על האירוע נשוא האישום הרביעי מיום 24.3.15, וכך במילותיו (עמ' 9 שורות 18-9):

"...הגעתי לקומת העמודים, כדי להיכנס לבנין ולעלות לקומה ראשונה. תוך שאני הולך בקומת עמודים אני רואה את שלמה אביטל עומד מטר ומשהו מהכניסה, עומד ומסתכל עליי, בווה בי. אני קולט בו בעיניים את הרוע שלו, משהו שהוא מתכנן לעשות לי. אמרתי אני לא אצור עילה לעשות משהו, עשיתי עיקוף מצד שמאל להגיע לדלת האינטרקום סביבו. איך שאני עושה את העיקוף שני מטר, הוא נתן שם איזה קפיצה מטורפת עליי, התחיל להכות אותי, הטיח לכיוון הקיר, יש שם קיר תומך מצד שמאל וימין, לא הגבתי ולא כלום וניסיתי לברוח משם. הוא לא הסתפק בזה וראה שאני לא מגיב לו ולא יוצר פרובוקציה, התחיל להטיח בי האשמות מאוד חמורות: אתה פדופיל, אתה מתחיל עם ילדות קטנות וכדומה. לא התייחסתי ונכנסתי לדלת האינטרקום. אחר כך הגשתי תלונה במשטרה וסגרו אותה"

68. בחקירתו הנגדית נשאל על אופי התקיפה, והסביר כי **"ברגע שנכנסתי לקומת עמודים לכיוון דלת כניסה, ראיתי את שלמה עומד 2 מטר מכיוון הדלת, מביט בי בצורה מאיימת. כדי לא להגיע במגע איתו, עשיתי עיקוף של 2 מטר לאינטרקום. הוא רץ אליי ותקף אותי"** (עמ' 23 שורות 16-18) ובהמשך אמר כי **היתה לי פגיעה. היו לי סימנים כחולים"** (עמ' 23 שורה 21). באמצעות אשתו שצילמה אותו, הוגשו תמונות שסומנו ת/2. הקובל השיב בשלילה לשאלה האם יש לו מסמך רפואי על פגיעה (עמ' 23 שורות 23-24).

69. בחקירתו הנגדית ניסה ב"כ הנאשם לברר עם הקובל את מיקום התקנת המצלמות על ידו, ותשובתו **"המצלמות לא מכוונות למקום שבו הותקפתי"** (עמ' 22 שורה 19). ב"כ הנאשם המשיך ושאל את הקובל האם יש לו מצלמה שצופה לרחבת החניה בבנין, והקובל השיב בשלילה. ב"כ הנאשם הציג לו תמונה של מצלמה (נ/17), והקובל אמר כי **"זאת מצלמת דמה ששמתי"** (עמ' 22 שורה 23), והסביר **"זה היה בעצת עוה"ד ושאלתי אם זה בסדר לשים כי יש צו הדדי. הוא אמר עדיף שלא תשים והורדתי את זה בתוך 24 שעות"** (עמ' 22 שורות 26-27). בהמשך סיפר בנוגע למצלמה זו **"קניתי אותה בשוק רמלה לוד. אני חושב שכבר זרקתי אותה מהרגע שהורידו את הצווים. אין לי בזה יותר"**

צורך, אני ממגן מה שיש לי בתוך הבית" (עמ' 23 שורות 1-2).

70. לשאלת ב"כ הנאשם האם בביקור שערכה המפקחת על רישום המקרקעין ביקשה להיכנס לביתו של הקובל והוא סירב, הקובל הסביר כי לא נתנו לה להיכנס "כי ברגע שהיא רצתה להיכנס רצה להיכנס שלמה אביטל והיה צו הדדי בינינו" (עמ' 23 שורות 6-7). בהמשך חזר ב"כ הנאשם ושאל "האם נכון שהמפקחת הציעה לך להיכנס לבדה או רק עם עו"ד?", והקובל השיב ש"רק בנוכחות מר אביטל" (עמ' 23 שורה 12). ב"כ הנאשם הגיש את פרוטוקול הביקור במקום, שסומן נ/18, בו נכתב "במהלך הביקור סירבו התובעים לאפשר לנתבע ו/או לבא כוחו כניסה לדירתם, ומשכן לא התקיים ביקור בדירה זו". אשתו הקובל, הגב' שירלי שולין, נשאלה בחקירתה הנגדית ע"י ב"כ הנאשם בעניין זה "האם נכון שהציעה שרק אני והיא נכנס?", ותשובתה "היא הציעה, ואתה והנאשם אותו דבר בשבילי" (עמ' 30 שורות 13-14).

71. ב"כ הנאשם טען בסיכומיו כי הנטען באישום זה מעולם לא התרחש. לטענתו, בשעת ההתרחשות, הנאשם כלל לא היה בבניין. ב"כ הנאשם טען טענת אליבי לפיה באותן שעות עסק בקניות, והמציא חשבונית תשלום בכרטיס אשראי - החשבונית הוגשה וסומנה נ/20, והופקה בשעה 10:46. לטענת ב"כ הנאשם, שעת הפקת החשבונית הייתה כשעה לאחר השעה הנטענת לאירוע התקיפה, והוסיף שבשים לב לרשימת הקניות הארוכה, ולזמני הנסיעות ביום שישי העמוס, זה בלתי סביר שאירוע זה יתרחש לפני הנסיעה לקניות או לאחר הקניות.

הנאשם

72. בעדותו הראשית טען "לא הייתי בבית. למר גיל שולין יש מספר רב של מצלמות. אני מדבר על מצלמות מהמטבח שרואים את כל האזור ומצלמות מהחדר של בתו נטלי שרואים את כל האזור. ... נחקרתי במשטרה בנושא מספר חודשים אחרי זה לאחר מכן התחלתי לפשפש מה עשיתי באותו יום כי לא הבנתי מה הם רוצים ממני. הם אמרו שאני פגעתי בו בשעה 9:45 ולא הבנתי כי מעולם לא פגעתי ולא אפגע. יש לי ארגז ענק בבית שאני שומר קבלות. לא הייתי שם. אני הייתי בקניות, רשימה גדולה מאוד" (מעמ' 39 שורה 30 עד עמ' 40 שורה 4).

73. ב"כ הקובל טען בסיכומיו כי הגם שעולות תהיות רבות בנוגע לקבלה, הרי שגם אם תתקבל הטענה כי הנאשם סיים קניות ביום 24.3.15 בשעה 10:46, הרי שזה מחזק את טענות הקובל, שכן הנאשם יכול היה לצאת מביתו בשעה 9:45, נסע לסופר, כאשר זמן הנסיעה בין רח' הצלפים לדרך בן יהודה 14, מיקום הסופר לפי הקבלה, נע בין 13 ל-18 דקות, ולסיים את כל הקניות, והכל תוך שעה אחת.

74. הקובל טען בעניין אישום זה, שהנאשם "... הוא נתן שם איזה קפיצה מטורפת עליי, התחיל להכות אותי, הטיח לכיוון הקיר, יש שם קיר תומך מצד שמאל וימין" - סביר להניח שתקיפה ברוטאלית מעין זו תותיר סימנים בגוף הקובל, ותצריך קבלת טיפול רפואי, או לכל הפחות תיעוד הפגיעה. בנוסף, לא שוכנעתי שאכן הקובל התקין מצלמת דמה, וכי הוציא את המצלמה כעבור 24 שעות לאחר התייעצות עם עורך דינו, והשליכה - אם הקובל ידע להתייעץ עם עורך הדין תוך 24 שעות מעת התקנת המצלמה, אז מדוע לא התייעץ איתו לפני כן, ומדוע היה צורך בהשלכת המצלמה שזה עתה קנה, גם אם הוריד אותה. עולה בלבי חשש, שמא מדובר היה במצלמה פועלת, וכי הקובל הסתיר את קיומה בכדי

להימנע ממסירת תיעוד שיכול היה, אולי, לפגוע בגרסתו. בנוסף - הקובל סירב לאפשר אפילו לב"כ הנאשם מלהיכנס לדירתו, עם המפקחת על המקרקעין, והדבר אומר דרשני, שהרי מדובר בסכסוך שהתברר בפני ערכאה, ומניעת כניסת המפקחת לדירה, יחד עם עורך דינו של הנאשם, אף ללא נוכחות הנאשם, עלולה להתפרש כחשש להפרכת גרסת הקובל. בנוסף, הנאשם הציג בבית המשפט חשבונית המתעדת קניות, ביום האירוע בשעה 10:46 - ב"כ הקובל טען בסיכומיו מרגע התקיפה ועד לסיום הקניות חלפה שעה, וזה אפשרי - דעתי אינה כדעתו - נסיעה ביום שישי לסופר, חיפוש חניה, עריכת קניות, הגעה לקופאית וסיום ביצוע התשלום - אמור להימשך למעלה משעה, ומלבד טיעון כללי של משך נסיעה קצר, לא הובאה כל ראיה בעניין זה. במצב דברים זה, מתעורר ספק שמא הקובל לא היה בשעה הנטענת בבניין מגוריו.

75. לאור כל המפורט לעיל, עולה לפחות ספק סביר בנוגע לנטען באישום הרביעי, על כן הנני מורה על זיכוי הנאשם מכל המיוחס לו באישום זה.

סוף דבר

לאור כל המפורט לעיל, הנני קובע כדלקמן:

אישום ראשון

נמחק לבקשת ב"כ הקובל ובהסכמת ב"כ הנאשם.

אישום שני

הנני מזכה את הנאשם מכל המיוחס לו באישום זה, וזאת מחמת הספק.

אישום שלישי

עלה בידי הקובל להוכיחו כנדרש, והנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה שעניינה תקיפה סתם - עבירה על סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

אישום רביעי

הנני מזכה את הנאשם מכל המיוחס לו באישום זה, וזאת מחמת הספק.

ניתנה היום, י"ז תמוז תשע"ז, 11 יולי 2017, במעמד כל הצדדים.